

Arrest

nr. 237 519 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 23 april 2019 België binnen met haar identiteitskaart en verzoekt op 3 juni 2019 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 februari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en opgegroeid in Caracas. In 1999, toen u zwanger was van uw eerste kind, verhuisde u naar een tante in de staat Merida. U moest stoppen met uw studies en u begon te werken. In 2003 heeft u uw diploma technisch onderwijs in avondschool behaald. U heeft steeds gewerkt als schoonheidsspecialiste. In Merida leerde u uw partner V. (...) kennen. Samen hebben jullie een dochter, T. (...). V. (...) vertrok naar Spanje voordat T. (...) geboren werd, begin 2006. Twee jaar later leerde u uw partner J. (...) kennen. U trok met uw twee dochters bij zijn familie in. Samen met J. (...) kreeg u een dochter, K. (...). J. (...) was naast zijn werk in de bouw actief als Tupamaro en ging regelmatig betogen om steun te verlenen aan de regering.

In 2010 werd J. (...) aan jullie huis voor uw ogen doodgeschoten door D. (...), een Tupamaro van wie u dacht dat hij een vriend van J. (...) was. U bent bij de politie verklaringen gaan afleggen over de moord op J. (...). Er volgde een proces dat drie jaar duurde. U bent drie keer gedagvaard om te gaan getuigen in de rechtbank. Toen hoorde u van uw schoonmoeder, die het van een buurman Do. (...) had gehoord, dat D. (...) bedreigingen tegen u had geuit. In die periode werden ook twee broers van J. (...) aangevallen door D. (...), waar zij verwondingen aan overhielden. Enkele maanden na de dood J. (...) verhuisde u van Merida naar het nabijgelegen Ejido. In 2014 werd D. (...) veroordeeld voor moord met voorbedachten rade, hij kreeg tien jaar. In 2017 hoorde u dat D. (...) weer werd vrijgelaten. In 2018 hoorde u van de moeder van J. (...), A. (...), dat D. (...) terug naar u en uw dochter op zoek zou zijn. U raakte in paniek en besloot een oplossing te zoeken. A. (...) stelde voor dat u met uw dochters naar het buitenland zou gaan. U trok eerst naar San Cristobal, waar u vijf maanden bij een vriendin verbleef. Vanuit San Cristobal regelde u uw vertrek naar België.

Op 5 april 2019 vertrok u met de bus met uw twee jongste dochters naar Colombia. Op 20 april vloog u via Italië naar België, waar u op 23 april 2019 aankwam. U was van plan om in België een vriendin te bezoeken. Tijdens een bezoek naar Nederland op 30 april 2019 bent u uw paspoort en de paspoorten van uw dochters verloren. In België hoorde u van een kennis dat u in België een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Op 3 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw oudste dochter, K. (...), bleef nog een tijdje in Venezuela. Ondertussen woont ze bij een vriendin van u in Colombia.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboortektes van uw dochters, identiteitskaart van uw dochter, identiteitskaart van J. (...), de overlijdensakte van J. (...), een vonnis, de identiteitskaart van V. (...) en een krantenartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela gedood te worden door D. (...), de persoon die in 2010 uw partner J. (...) heeft vermoord, omdat u deelgenomen heeft aan het proces tegen hem. Het CGVS wenst vooreerst op te merken dat het feit dat uw partner J. (...) in 2010 werd vermoord, niet in twijfel worden getrokken. Het vonnis, de overlijdensakte en het krantenartikel ondersteunen dit element in uw relaas. Gelet op de vage en tegenstrijdige verklaringen die u in dit verband aflegt, hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van deze moord en het proces dat erop volgde een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de politieke activiteiten van J. (...). Tijdens uw eerste verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat J. (...) opposant was, geregeld ging betogen tegen de regering en dat hij was vermoord door een lid van de Tupamaros die handelen voor de regering (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat J. (...)

de regering steunde en dat hij nauwe contacten onderhield met de Tupamaros en met hen vergaderde en samen met de motor rond reed (CGVS, p. 13) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, herhaalde u louter dat J. (...) aan de kant van de regering stond (CGVS, p. 14). Aangezien u aan het begin van uw gehoor op het CGVS heeft bevestigd dat uw eerste gehoor bij de DVZ goed is verlopen, u de tolk er goed heeft verstaan en u er geen verdere opmerkingen over had, ondermijnen dergelijke tegenstrijdige verklaringen omtrent de kern van uw relaas de algemene geloofwaardigheid van uw problemen (CGVS, p. 2).

Vervolgens wordt er opgemerkt dat u ook tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd over het tijdstip waarop J. (...) werd vermoord. Op de DVZ verklaarde u dat J. (...) op 23 januari 2010 werd gedood (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u dat hij op 23 januari 2009 werd gedood (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat het toch 2009 was (CGVS, p. 20). U wordt er vervolgens op gewezen dat in uw documenten ook het jaartal wordt 2010 vermeld. Hierna past u uw verklaringen aan en zegt u dat het inderdaad 2010 en niet 2009 is (CGVS, p. 20). Over de datums waarop de moordenaars van J. (...) veroordeeld en vrijgekomen zijn, legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat D. (...) in 2013 veroordeeld werd voor de moord op J. (...) en dat hij in 2014, na een jaar te hebben vastgezet, weer werd vrijgelaten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS wijzigde u deze verklaringen en zei u dat ze in 2017 werden vrijgelaten (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat de procedure in 2014 was en dat D. (...) pas in 2017 werd vrijgelaten (CGVS, p. 20). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen kunnen niet overtuigen. Ook heeft u op de DVZ verklaard dat D. (...) veroordeeld werd tot zeven jaar gevangenisstraf, terwijl u deze verklaringen tijdens uw gehoor op het CGVS aanpast omdat u nu, in een document dat u bij heeft, gelezen heeft dat hij tien jaar heeft gekregen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 12). Bovendien weet u niet wanneer in 2017 D. (...) werd vrijgelaten (CGVS, p. 20).

Eveneens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de aanvallen die D. (...) tegen de broers van J. (...) zou hebben uitgevoerd. Op de DVZ verklaarde u dat Jo. (...), een broer van J. (...), zes maanden geleden het slachtoffer werd van een aanslag door de man die J. (...) heeft vermoord (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u vervolgens dat de aanvallen tegen de broers van J. (...) plaats hebben gevonden voor de veroordeling en de vasthouding van D. (...) (CGVS, p. 19). Gevraagd of de broers van J. (...) na de uitspraak of de vrijlating nog problemen hebben gekend, antwoordde u negatief. Geen enkel lid van J. (...) zijn familie heeft nog problemen gekend na de vrijlating van D. (...) (CGSV, p. 19). Volgens uw verklaringen woont de moeder van J. (...), A. (...), nog steeds in hetzelfde huis in Merida en kent zij geen problemen of bedreigingen van de moordenaar van haar zoon (CGVS, p. 10, 19).

Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uzelf nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken bent geweest door de moordenaars van J. (...) (CGVS, p. 17, 18). U heeft enkel via uw schoonmoeder, die het dan weer van een andere buurman Do. (...) had gehoord, vernomen dat D. (...) wraak op u zou willen nemen (CGVS, p. 17). Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat D. (...) reeds in 2017 is vrijgekomen, maar u hier pas in november 2018 door uw schoonmoeder van op de hoogte werd gebracht (vragenlijst DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 17). Al die tijd heeft u zonder problemen kunnen wonen en werken in Venezuela (CGVS, p. 17, 18). Uit uw verklaring blijkt aldus niet dat u ooit persoonlijk bedreigd werd door de moordenaars van J. (...), noch dat zij heden naar u of uw dochters op zoek zouden zijn.

Tenslotte is het opmerkelijk dat u niet onmiddellijk na uw aankomst in België op 23 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar hiermee wachtte tot 3 juni 2019. U verklaarde zelfs dat u in eerste instantie enkel van plan was om op bezoek te komen in België, en dat u pas later in België hoorde over de mogelijkheid om bescherming aan te vragen (CGVS, p. 10-11). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen dat u reeds in Venezuela op zoek was naar een andere woonplaats en geld moest verzamelen om het land te verlaten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst omwille van uw betrokkenheid bij het proces aangaande de moord op uw man, mag er dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om bescherming zou indienen.

De overige door uw neergelegde documenten (identiteitskaarten van uzelf, uw dochter, V. (...) en J. (...); geboortektes van uw dochter; attest van cursus) hebben louter betrekking op uw identiteit, uw werk en de identiteit van uw dochters en ex-partners, elementen die in deze beslissing niet betwist worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi /*

Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Verzoekster stelt vast dat de commissaris-generaal haar bepaalde tegenstellingen tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verwijt, doch merkt op dat er niet betwist wordt dat haar partner wel degelijk vermoord werd, zodat er geen twijfel kan bestaan over haar relaas en de gebeurtenissen in Venezuela. Voorts stelt verzoekster dat het gehoor op de DVZ erg chaotisch verliep en zeer beknopt was, dat zij niet de kans kreeg om haar hele relaas uit de doeken te doen en telkens onderbroken werd met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen. Bovendien begrijpt verzoekster niet dat de commissaris-generaal enerzijds haar relaas niet betwist, doch anderzijds zich alsnog focust op pietluttigheden en vermeende tegenstellingen om de gebeurtenissen in twijfel te trekken. Het feit dat het ontegensprekelijk vaststaat dat haar partner vermoord werd en dat dat tevens in de media gedocumenteerd werd, toont volgens verzoekster des te meer aan dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld.

Waar de commissaris-generaal zich focust op het jaartal dat haar partner vermoord werd, laat verzoekster gelden dat de feiten van meer dan 10 jaar geleden dateren, dat zij geen computer is en dat het menselijk is dat zij zich na al deze tijd vergist in het jaartal. Zij acht de commissaris-generaal erg onredelijk.

Voorts stelt verzoekster dat zij niet persoonlijk bedreigd werd, maar dat zij weldegelijk op de hoogte gebracht werd dat de moordenaar van haar partner van plan was haar te vermoorden. Zij acht het niet ernstig dat van haar verwacht werd dat zij moest wachten tot de moordenaar van haar partner zijn plannen had uitgevoerd opdat de commissaris-generaal haar zou geloven.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal erg onredelijk en bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaas en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Verzoekster meent verder dat zij minstens in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst erop dat uit "*het UNHCR rapport*" blijkt dat het deelnemen aan betogingen en het organiseren van protesten voor de Venezolaanse autoriteiten wel degelijk volstaat om iemand als opposant te zien en te vervolgen. Tevens stelt zij dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd. De overheid slaagt er niet in om in de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Zij meent ook dat het geweld in Venezuela, evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd, waarna zij een artikel uit de krant New York Times van 22 april 2017 citeert.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische situatie in Venezuela, laat verzoekster gelden dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit zij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Daarna citeert verzoekster uit de nieuwe '*Guidance Note*' van UNHCR van mei 2019, waarin UNHCR volgens haar bevestigt dat de situatie in Venezuela verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Zij verwijt de commissaris-generaal hierover te zwijgen en acht het onbegrijpelijk dat zij volgens de commissaris-generaal niet minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna zij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren, dat iedereen die kan, zelfs militairen en politieagenten, overloopt naar de buurlanden om asiel aan te vragen, dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen, en dat het protest ook in april en mei 2019 verder blijft escaleren.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal ten slotte de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet goed gelezen te hebben. Zij citeert uit bladzijde 10 van deze COI Focus en acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal hieruit geen enkele conclusie meent te moeten trekken.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige

asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoekster ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het enig middel juridische grondslag.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Venezuela te hebben verlaten uit vrees voor de man die in 2010 haar toenmalige partner heeft vermoord. Deze man werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, doch in 2017 zou verzoekster vernomen hebben dat hij was vrijgelaten. In 2018 zou verzoekster dan van de moeder van haar toenmalige partner gehoord hebben dat de man die was vrijgekomen terug naar haar en haar kinderen op zoek zou zijn. Verzoekster zou daarop vertrokken zijn naar San Cristobal, waar zij vijf maanden bij een vriendin zou hebben verbleven en van daaruit zou zij haar reis naar België hebben geregeld.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van de moord op haar toenmalige partner en het proces dat daarop volgde – feiten die in de bestreden beslissing niet worden betwist – een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, nu (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de politieke activiteiten van haar partner, (ii) zij ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop haar partner werd vermoord en over de datums waarop de moordenaars van haar partner veroordeeld en vrijgekomen zijn, (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanvallen die de moordenaar van haar partner tegen de broers van haar partner zou hebben uitgevoerd, (iv) de moeder van haar partner nog steeds in hetzelfde huis in Merida woont en zij geen problemen of bedreigingen kent van de moordenaar van haar zoon, (v) zijzelf nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken is geweest door de moordenaars van haar partner, (vi) de moordenaar van haar partner reeds in 2017 is vrijgekomen, maar zij hiervan pas in november 2018 door haar schoonmoeder op de hoogte werd gebracht, en (vii) zij niet onmiddellijk na haar aankomst in België op 23 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar hiermee wachtte tot 3 juni 2019.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Uit het vonnis, het krantenartikel en de overlijdensakte die verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorlegde, kan blijken dat de ex-partner van verzoekster in 2010 werd vermoord en dat de moordenaar hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten', nrs. 2, 7 en 8). Hoewel ook de Raad op basis van deze stukken van oordeel is dat als vaststaand kan worden beschouwd dat de ex-partner van verzoekster in 2010 werd vermoord, stelt hij vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van deze moord en (haar getuigenissen tijdens) het proces dat daarop volgde een persoonlijke vrees voor vervolging heeft.

Vooreerst blijkt uit niets dat de moordenaar van de ex-partner van verzoekster, die op 20 maart 2014 zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, reeds in 2017 uit de gevangenis werd vrijgelaten. Verzoekster legt ter staving van deze vrijlating geen enkel (begin van) bewijs voor en legde over deze vrijlating tijdens haar opeenvolgende gehoren bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoekster bij de DVZ verklaarde dat de moordenaar van haar ex-partner in 2013 werd veroordeeld, maar in 2014, na 1 jaar te hebben gevangengezeten, werd vrijgelaten (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, vraag nr. 3.5), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de moordenaar pas in 2017 werd vrijgelaten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 20). Verzoeksters verklaring op het CGVS voor deze tegenstrijdigheid, met name dat in 2014 de procedure was en dat hij sinds 2017 is vrijgelaten (*ibid.*, p. 20), vermag deze tegenstrijdigheid niet op te heffen. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat het gehoor op de DVZ chaotisch verliep en zeer beknopt was en dat zij niet de kans kreeg om haar hele verhaal uit de doeken te doen, wat overigens slechts een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vrijlating van de man van wie zij voor vervolging beweert te vrezen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Bovendien verklaarde verzoekster ook niet te weten wanneer in 2017 de moordenaar van haar ex-partner werd vrijgelaten (*ibid.*, p. 20). Met haar tegenstrijdige en vage verklaringen maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat de man die haar ex-partner in 2010 had

vermoord en hiervoor op 20 maart 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar reeds in 2017 werd vrijgelaten.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de moordenaar van haar ex-partner daadwerkelijk zou zijn vrijgekomen, dan nog maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze man haar zou willen doden.

Zo wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Eveneens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de aanvallen die D. (...) tegen de broers van J. (...) zou hebben uitgevoerd. Op de DVZ verklaarde u dat Jo. (...), een broer van J. (...), zes maanden geleden het slachtoffer werd van een aanslag door de man die J. (...) heeft vermoord (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u vervolgens dat de aanvallen tegen de broers van J. (...) plaats hebben gevonden voor de veroordeling en de vasthouding van D. (...) (CGVS, p. 19). Gevraagd of de broers van J. (...) na de uitspraak of de vrijlating nog problemen hebben gekend, antwoordde u negatief. Geen enkel lid van J. (...) zijn familie heeft nog problemen gekend na de vrijlating van D. (...) (CGSV, p. 19). Volgens uw verklaringen woont de moeder van J. (...), A. (...), nog steeds in hetzelfde huis in Merida en kent zij geen problemen of bedreigingen van de moordenaar van haar zoon (CGVS, p. 10, 19).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster zelf nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken is geweest door de moordenaar van haar partner en na de voorgehouden vrijlating nog een hele tijd in Venezuela heeft kunnen wonen en werken zonder daarbij problemen te kennen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Dienaangaande wordt nog opgemerkt dat uzelf nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken bent geweest door de moordenaars van J. (...) (CGVS, p. 17, 18). U heeft enkel via uw schoonmoeder, die het dan weer van een andere buurman Do. (...) had gehoord, vernomen dat D. (...) wraak op u zou willen nemen (CGVS, p. 17). Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat D. (...) reeds in 2017 is vrijgekomen, maar u hier pas in november 2018 door uw schoonmoeder van op de hoogte werd gebracht (vragenlijst DVZ, vraag 3.5, CGVS, p. 17). Al die tijd heeft u zonder problemen kunnen wonen en werken in Venezuela (CGVS, p. 17, 18). Uit uw verklaring blijkt aldus niet dat u ooit persoonlijk bedreigd werd door de moordenaars van J. (...), noch dat zij heden naar u of uw dochters op zoek zouden zijn.”

Door zich in het verzoekschrift te beperken tot de loutere bewering dat zij ervan op de hoogte werd gebracht dat de moordenaar van haar ex-partner van plan was haar te vermoorden, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte meent ook de Raad dat het gegeven dat verzoekster reeds op 23 april 2019 in België aankwam, doch pas op 3 juni 2019 besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Tenslotte is het opmerkelijk dat u niet onmiddellijk na uw aankomst in België op 23 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar hiermee wachtte tot 3 juni 2019. U verklaarde zelfs dat u in eerste instantie enkel van plan was om op bezoek te komen in België, en dat u pas later in België hoorde over de mogelijkheid om bescherming aan te vragen (CGVS, p. 10-11). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen dat u reeds in Venezuela op zoek was naar een andere woonplaats en geld moest verzamelen om het land te verlaten (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst omwille van uw betrokkenheid bij het proces aangaande de moord op uw man, mag er dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om bescherming zou indienen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

De hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’, nrs. 1, 3, 4, 5, 6, 9, 10 en 11) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over deze documenten:

“De overige door uw neergelegde documenten (identiteitskaarten van uzelf, uw dochter, V. (...) en J. (...); geboorteaktes van uw dochter; attest van cursus) hebben louter betrekking op uw identiteit, uw

werk en de identiteit van uw dochters en ex-partners, elementen die in deze beslissing niet betwist worden.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de moordenaar van haar ex-partner haar zou willen doden.

Voor zover verzoekster betoogt dat uit *“het UNHCR rapport”* blijkt dat het deelnemen aan betogingen voor de Venezolaanse autoriteiten volstaat om iemand als opposant te zien en te vervolgen, wijst de Raad er vooreerst op dat zij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van deelname aan betogingen. Zij brengt hiervan ook geen enkel (begin van) bewijs voor. Bovendien – en ten overvloede – stelt de Raad nog vast dat verzoekster nalaat dit rapport bij het verzoekschrift te voegen en te duiden uit welke passage van dit rapport dit volgens haar zou blijken. In de nieuwe *‘Guidance Note’* van UNHCR van mei 2019, waaraan verzoekster in haar verzoekschrift refereert, kan de Raad een dergelijk standpunt niet terugvinden.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en uit rapporten en persberichten waaraan zij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). In de mate dat verzoekster citeert uit de "*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Hierin wordt opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielpprocedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig erkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder onderkent UNHCR een aantal profielen die mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Verdrag van Genève "*depending on the circumstances of the individual case*". Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN